

REDACTIONELE COMMENTAAR

DE KOMENDE BEVOEGDVERKLARING

Na de ten vorige jare verschenen memorie van antwoord met betrekking tot het wetsontwerp inzake het verlenen van een aantal bevoegdverklaringen van tandheelkundigen, heeft de vaste commissie voor de Volksgezondheid uit de Tweede Kamer, die ook met de verdere schriftelijke voorbereiding van de mondelinge beraadslagen is belast, aanleiding gegeven tot nader overleg met de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid. Hiervan is thans een verslag verschenen.

De minister was bij dit overleg vergezeld van Prof. Dr. P. M u n t e n d a m, directeur-generaal van de Volksgezondheid en mr. J. H. V e r g r a g t, hoofd van de afdeling medische beroepen en ziekten-bestrijding van de Directie Volksgezondheid.

Gelijk te dezer plaatse reeds in vroegere beschouwingen betreffende dit wetsontwerp naar voren is gebracht, heeft de commissie wederom een poging gewaagd een groep van 40 tandtechnici uit de periode 1913—1920 (waarvan gezegd wordt dat dezen, hetzij in Nederland een door de Nederlandse Tandtechnische Vereniging georganiseerde cursus, hetzij een „Dentist”-opleiding in Duitsland met goed gevolg hebben voltooid) op gelijke voet te behandelen als de groepen van 3 en van 19 waarop het wetsontwerp betrekking heeft. De commissie meent dat hiermede de ontbrekende overgangsmaatregel in de wet van 1913 zou kunnen worden „geperfectioneerd”.

Het moge tot eer van Minister S u r h o f f worden vermeld, dat de bewindsman wederom het been stijf heeft gehouden met de verklaring dat na het arrest van de Hoge Raad in 1920 inzake de uitsluitende bevoegdheid van de arts en de tandarts tot de toepassing der tandprothese, niemand dienaangaande meer in het onzekere kan verkeren. De tandtechnicus van de jaren '20 wist althans, zo zegt de Minister, waar hij aan toe was. Ingaan op de suggestie van de commissie zou een nieuw criterium scheppen, waarmede de ganse aangelegenheid weer op losse schroeven zou komen te staan. Instelling van een cursus op de wijze als bovengenoemd „om het tekort aan tandartsen aan te vullen”, achtte de Minister een gang van zaken, schadelijk voor de volksgezondheid en uit dien hoofde verklaarde hij zich niet bereid daaraan mede te werken. Opnieuw hadden leden van de commissie er de nadruk op gelegd dat de onderhavige groep tandtechnici „ernstig dreigt te worden gedupeerd”, maar de Minister achtte voor onwetendheid bij tandtechnici omtrent hun wettelijke positie na 1920 geen enkele rechtvaardigingsgrond aanwezig; hij was overtuigd van de onoverkomelijke bezwaren der tandartsen, welke hij bij voorbaat juist achtte.

Met de waarschuwing vanuit de commissie dat bij aanneming van het wetsontwerp het probleem der tandtechnici niet uit de wereld wordt geholpen, werd het overleg besloten. De commissie acht met haar verslag het wetsontwerp thans voldoende voorbereid op de mondelinge

beraadslaging in de Tweede Kamer, alwaar naar stellige verwachting de aanneming als verzekerd kan worden beschouwd.

Bij de telkens weer ondernomen aandrang tot verruiming van het criterium in het wetsontwerp mag voor het onwankelbare standpunt van de Minister een woord van waardering niet achterwege blijven. De „waarschuwing” uit de commissie kan niet anders worden opgevat dan dat de paladijnen der tandtechnici te gelegener tijd zich opnieuw zullen opmaken om verdere bevoegdverklaringen te veroveren. Zij zullen echter het optreden van een nieuwe bewindsman moeten verbeiden, maar als de voortekenen niet bedriegen zal dat nog wel even op zich laten wachten.

Inmiddels heeft de Tweede Kamer blijkbaar spoed gemaakt met het aan de orde stellen van de beraadslaging over het wetsontwerp, hetwelk in de zitting van 7 dezer zonder hoofdelijke stemming is aangenomen.

Namens de vaste commissie werd nog aangevoerd dat zij zich nader over het ontwerp had beraden en besloten geen verdere aandrang op de Minister uit te oefenen om het aantal personen dat de bevoegdheid zal verkrijgen, verder uit te breiden, zulks op grond van de mening dat de consequenties hiervan niet aanvaardbaar zijn voor de volksgezondheid.

Als de Eerste Kamer zich ook met het ontwerp verenigt zullen de vertegenwoordigers van de groepen van 3 en van 19 eertlang in de gelegenheid worden gesteld proeven van hun bekwaamheid af te leggen.

B.